

dec 1995
G.D

Ter herinnering aan Simon van Wattum, dichter en schrijver

■ WINSCHOTEN - Hij was pas 65 jaar geworden en tegenwoordig is dat niet oud. Maar Simon van Wattum, die gisteren overleed, was een oude man geworden. Zijn gezondheid was al jaren slecht. Simon had het aan zijn longen. 't Lopen werd slechter en slechter. Hij raakte meteen buiten adem. Door zijn slechte conditie die almaar verder afbrokkelde, kwam hij niet meer toe aan wat hij zo voortreffelijk kon: schrijven en dichten. Misschien is dat wel de verkeerde volgorde. En nu is alles voorbij. Zij die hem goed gekend hebben, beseffen hoe groot het verlies is.

Simon van Wattum was jarenlang als journalist verbonden aan de Winschoter Courant. Hij bracht het tot hoofdredacteur en oefende die functie voortreffelijk uit. Er is de laatste tijd vaak geschreven over die oude Winschoter Courant en de faam die hij op-

bouwde in heel het land. Verslaggevers van toen slaan zich er voor op de borst, zij haalden het nieuws dat de mensen moesten lezen. Maar door hem, door Simon van Wattum, verwierf dat krantje uit Oost-Groningen de bijzondere reputatie die het vele jaren had. Simon schreef de column 'Op de Gribbegrap' wat zoveel wilde zeggen als: te grabbel gooien. Hij gooide daarmee zijn gedachten en overpeinzingen rond. Simon had een geheel eigen kijk op de dingen. Die verraste vaak, ontroerde soms en was in elk geval strijdbaar. Zo strijdbaar als in die tijd de bevolking van het gebied waarin die krant verscheen. Onvergetelijk was de 'Gribbegrap' over de 'Val van Drie Hoog', waarmee hij de kritiek weerlegde, die, ook van zijn eigen directeur Roel de Graaf, kwam, op de publikatie van de

eerste naaktfoto van een tentoonstelling bij V. en D. in de stad Groningen. Het leidde tot een van zijn vele conflicten met De Graaf die altijd weer werden bijgelegd. Totdat het die ene keer niet meer lukte en Van Wattum voorgoed naar het Nieuwsblad van het Noorden vertrok. Hij nam Steven en Wemeltje mee. De zaterdagse rubriek over het wel en wee van de doodgewoonste Oostgroningers die er maar konden zijn. Sommigen kochten alleen daarom de krant. Toen ze verhuisden naar het andere Groningse dagblad was dat een slag voor 'de Winschoter', die hij nooit helemaal te boven kwam. Simon had het naar zijn zin in Groningen, maar zijn eerste liefde was en bleef 'de Winschoter'. Dat bleek eens te meer toen in '79 de Graaf's zoon Ben de krant verkocht aan Wegener. Simon schreef er zijn 'Bericht uit 't

Oostereinde' over. Hij beschouwde de verkoop als verraad. „De zoon begraaft zijn vader die hem willens en wetens om zijn erfgoed heeft gebracht”, schreef hij fel. Maar de toon van dat stukje was eerder verdrietig dan kwaad. Simon van Wattum was een arbeiderszoon uit Stadskanaal. Die afkomst verloochende hij nooit. Hij was ook de zoon van Oost-Groningen en het Oldambt. Hij kon heel mooi Nederlands schrijven maar als hij dichtte in het Gronings, dan werd je stil.

Ik lees dien ofschaidsbraif, de woorden breken in twijdonkern, stôk veur stôk bekeken, bevuild op leven. 'k Vuil overaal de dood en wacht of naobers nog de laamp aansteken.
(Uit: Wachtwoorden).

Simon, bedankt veur alles. **Roel Waalkens**